

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 25

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ, 25 (1991)

Πάνος Αποστολίδης

Πάνος Αποστολίδης

doi: [10.12681/prch.36915](https://doi.org/10.12681/prch.36915)

Copyright © 2024, Πάνος Αποστολίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Αποστολίδης Π. (2024). Πάνος Αποστολίδης: ένας Πρεβεζάνος ποιητής. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (25), 171-178.
<https://doi.org/10.12681/prch.36915>

Πάνος Αποστολίδης (*)

ΕΡΩΤΗΣΗ: Θα θέλαμε να μας πείτε μερικά πράγματα για σας.

ΕΡ: Πως συνδυάζετε, κύριε Αποστολίδη, το επάγγελμά σας με την ποίηση; Με δεδομένο ότι δεν είστε ο πρώτος γιατρός ποιητής, υπάρχει, κατά τη γνώμη σας, κάποια εσωτερική επικοινωνία ανάμεσα στην ποίηση και την ιατρική;

ΕΡ: Ποιος είναι ο κύκλος των πραγμάτων που σας ενέπνευσαν;

ένας Πρεβεζάνος ποιητής

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Γεννήθηκα στην Πρέβεζα, όπου και τέλειωσα Δημοτικό και Γυμνάσιο. Σπούδασα Ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και από είκοσι και πλέον χρόνια είμαι νοσοκομειακός ιατρός, με την ειδικότητα του Παθολόγου.

ΑΠ: Η ιατρική, δεν νομίζω ότι έχει σχέση με την ποίηση. Αν κάποιοι γιατροί υπήρξαν και επώνυμοι ποιητές, αυτό δεν σημαίνει ότι υπήρξαν και επώνυμοι Ασκληπιάδες. Στην περίπτωση μου, η ιατρική με βοηθάει να χρησιμοποιώ και να περιγράψω ορθά ό,τι ιατρικόν, στα ποιήματά μου. Κάποια ελάχιστα ποιήματα που έγραψα, με ιατρικόν περιεχόμενο, ίσως ήταν ανάγκη ψυχής.

ΑΠ: Δεν νομίζω ότι έχω κάποιο κύκλο πραγμάτων που με εμπνέει. Εξ άλλου πιστεύω λίγο στην έμπνευση. Τα περισσότερα είναι θέμα δουλειάς και αφαίρεσης. Αν όμως έμπνευση είναι σκέφτομαι "ποιητικώ τω τρόπω"..., τότε ομολογώ ότι κάποιες εποχές της ζωής μου, είναι περισσότερο ποιητικές από άλλες.

ΕΡ: Ποιες οι επιδράσεις στο έργο σας από τους Έλληνες και ξένους ποιητές, παλιότερους και σύγχρονους;

ΑΠ: Αν υπάρχουν επιδράσεις στα ποιήματα μου, δεν είμαι διατεθειμένος να τις αρνηθώ. Κανείς δεν ξεκίνησε μόνος του. Όμως, μετά από κάποια χρόνια, ο καθένας γράφει μόνος του. Είχα την τύχη να απορρίψω πολλά, πριν δημοσιεύσω τα όσα λίγα έχουν δει το φως της δημοσιότητας μέχρι σήμερα. Έτσι, νομίζω, ότι κάποιες παλιές επιδράσεις χάθηκαν ή εξαντλήθηκαν με τον καιρό.

ΕΡ: Ποιος είναι ο ρόλος του ποιητή, του δημιουργού στη σύγχρονη σκληρή πραγματικότητα;

ΑΠ: Στο ερώτημα σας, για το ρόλο του δημιουργού στη σημερινή σκληρή πραγματικότητα δεν έχω απάντηση. Ίσως η μόνη απάντηση να είναι η δημιουργία.

ΕΡ: Η σχέση σας με την Πρέβεζα ποια είναι; Πιστεύετε ότι οι Πρεβεζάνοι δημιουργοί, όπως εσείς κι άλλοι, έχουν ολοκληρώσει την προσφορά τους στη γενέτειρα;

ΑΠ: Η σχέση μου με την Πρέβεζα, είναι πάντα ζωντανή. Στην Αθήνα, υπάρχω πάντα σαν μέτοικος. Και τώρα ακόμα, ύστερα από τριάντα χρόνια απουσίας, κάνω λάθος αρχίζοντας την ημερομηνία και γράφω... εν Πρεβέζη ... Κι ακόμα όταν γράφω θάλασσα, ξέρω πως γράφω Πρέβεζα και λυπούμαι που δεν λένε έτσι τη θάλασσα.

Τυρέιο.

Ὁ Τυρέιο
ὅταν ζωγράφιζε τὸν Ἅγιο Σεβαστιανό
τὸν μάρφωε μ' ἓνα βέλος ἐπὶ τὴν καρδιά.
Μὲ ἄλλα δύο
βαίτεψε τὸ δέντρο πού τὸν εἶχε δεμένο
-νεμότη ἦταν ἡ φαρέτρα τῆς καρδιάς του-

Σαραντα χρόνια μετὰ, ὁ Τυρέιο
ἄνοιξε τὸ στήθος μὲ ἔριξε ἅλατὰ βέλη
ἐπὶ τὴν „Κατοικία τοῦ Τολέδο“

Κατοικία
7

Τὰ ἄνθη τῆς ἔριδος.

Δέν ἦταν βροχή πούχει τις ἐποχές της.

Ὅμως, ὅταν τὸν κηρύξες ἔνοχο
τὸ δίκιο τοῦ πᾶρος.

Τὰ λουλούδια, πρὶν ἔρθεις
νέμισαν ἄρωμα τὸ ἀωμάτιο.

Μιά ἀνθοδέσμη καὶ μιά γυναίκα
ζηλεύονται ἐπὶν ἴδια κἀμάρα.

Σταυροπούλου

Αἰωνιότητα.

Ἡ αἰωνιότητα, ἴσως μοιάζει μέ τά κυπαρίσσια
ὄχι στό χρώμα
ὄχι ἐτήν μίνηση
ἐτήν ὑπέροχη αὐταρέωσια τῆς ἀνάστασης, μοιάζει.

Ἡ αἴχμη τῆς αἰωνιότητος εἶναι νοθιοῦ ρυθμοῦ.

3.

Μυθολογος ἔραστis.

Πανέμορφα ἦταν τὰ στήθη της
ἦταν δὲν ἦταν τριάντα ἔτων.
Μετὰ τὴν ἐπέμβαση, ἐμείνος
τὴν φώναζε, ἀμαζόνα.

ΕΡΑΣΤΗΣ

Τοῦ θανάτου τὸ σύμβολο.

... καὶ ἐπὶ ἔρωτα, ἀθελήτως
τὴν μοιλάδα τοῦ ἐπήθους τῆς θώπευε
ὁ χρυεὸς σταυρὸς πού φοροῦσε.

Ἐν τούτοις, αὐτὸς δὲν πίστευε
ὅτι τοῦ θανάτου τὸ σύμβολο, συμμετεῖχε
ἐπὶ ἐπερχόμενο θαῦμα τοῦ τέλους.

Σταυρῶν

Ἀπογεύματα τοῦ Δαίδιου μήνα.

Τῆς ὅλης νύκτος ἔδρασε μάλιστα αἴτιος μεμονῶναι.

Διόδωρος Σικελιώτης

Τοῦ Ἀχιλλέου λέγε, τὸν τάφο εὐτό Ἴλιον πρῶτα
προσούνησε καὶ μετὰ εὐτό Γρανιό να συνουτήθει
τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆ μοῖρα του πῆγε.

Οἱ στρατηγοὶ ἐπρότειναν
τὴν ἄλλη μέρα ν' ἀρχίσει ἡ μάχη.
Ἀπογεύμα ἦταν τοῦ Δαίδιου μήνα.
Ἐξ ἄλλου ἡ τραχύτητα τῶν πέραν ὀχθῶν,
τὸ ποταμὶ ἔμανε δύσβατο.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε ρίξει τὸν μύθο
ἀμεταύλητος ἦταν ν' ἀρχίσει ἀμέσως ἡ μάχη.
Ὅταν ὄμως τοῦ θυμήσαν, πὺς ὁ μήνις
ἀντίξοος εἶναι, θυμῶν ὀπόντησε.
Ἡ δεῦτερον Ἀρτεμίδιον ἀγείν.

Ἀπογεύμα ἦταν τοῦ Δαίδιου μήνα
καὶ ὁ ἰχώρ να κυχάει εἰς φρένες του ἔπαγε.
Να θυμηθῆμε τότε τὰ λόγια του;
Ἐντετα χρόνια μόλις εἶχαν περῶσει.